

[Inger Gautier Schmit.]

ganske til de Ændringsforslag, som er stillet af Partiet Venstre. Jeg skal dog udtale, inden jeg gaar videre, at den samme stærke Interesse, som kom til Orde her i denne Sal ved Lovforslagenes første Behandling, i høj Grad har præget de Forhandlinger, vi har ført i Udvalget. Jeg kan udtale min Glæde over, at der ikke paa noget Tidspunkt har været partipolitiske Hensyn, der skulde tages, men at det har været Hensynet til Børnenes Ve og Vel, som i første Række har ligget os alle paa Sinde, hvad Standpunkt vi end har taget, og jeg vil vel forvare mig mod den Opfattelse, at vi, som ikke kan gaa fuldt ud ind for Lovforslagets vidtrækkende Princip, ikke skulde have det samme Sindelag og det samme Ønske om at gavne Børnene, ogsaa de uægteskabelige Børn, som de, der kan stemme for disse Lovforslag.

Naar Ordføreren udtalte, at det paa et vist Tidspunkt saa ud, som om der var Udsigt til Enighed mellem Grupperne, maa dette, synes jeg, bero paa et Ønskesyn, som ikke rigtig har Bund i Virkeligheden, idet vi fra vor Side saavel ved første Behandling som under alle Udvalgsmoderne klart har tilkendegivet, at vi ønskede paa alle Omraader, hvor det er praktisk gørligt, at gavne Børn, der er født uden for Ægteskab, medens vi maatte anse det for urigtigt at gaa med til en principielt opstillet Ligestilling, som over for Livets Virkelighed ikke vil vise sig at være andet end en Programudtalelse. Vi har derfor i Lovforslaget, som Ordføreren nylig fremhævede, kunnet slutte os til alle de Forslag, hvorved der skabes en virkelig Forbedring i disse Børns Kaar, en Forbedring paa det økonomiske og det personlige Omraade, saadan at saavel Moderens som Barnets økonomiske Stilling bliver ganske anderledes betrygget, end den hidtil har været, og det har været os en Glæde at arbejde med til Opnaaelsen af dette Resultat. Men vi har med Hensyn til Navnet ikke kunnet tiltræde Lovforslagets Bestemmelser. Derimod har vi stillet Ændringsforslag under Nr. 2 og Nr. 3, som tilsigter en anden Ordning, idet vi synes, det er mest praktisk, at et Barn faar den af Forældrenes Navn, hos hvem det lever sin Barndoms- og Ungdomstid. Vi har gjort det ud fra den principielle Opfattelse, at det er heldigt, at Barnet hedder det samme som Moderen, hvis det bor hos Moderen, og det samme som Faderen, hvis det bor hos Faderen. Det virker altid uheldigt, hvis Barnet har et andet Navn, end den Moder, som det opholder sig hos, har; derfor har vi opstillet den ganske enkle

Regel, at Barnet skal have den af Forældrenes Navn, som har Forældremyndigheden over Barnet.

Med Hensyn til Moderens Forpligtelse til at anmelde Faderen, altsaa opgive, hvem Barnefaderen er, har vi fra vor Side altid ment, at det naturligste og ønskeligste er, at en Moder vil opgive, hvem der er Fader til hendes Barn. Paa den anden Side kan man, hvis man vil tage Lære af Livet, ikke undgaa at se, at der er mangfoldige Tilfælde, hvor en Moder trykker sig ved at opgive Faderens Navn; og nu skal man ikke uden videre sige, at det er en unaturlig Moder, der ikke vil det, og hun kan ikke holde af sit Barn. Thi der kan være Motiver, der er saa vægtige, at Moderen med god Grund trykker sig ved at opgive Navnet. I Lovforslaget har man begrænset hendes Anmeldelsespligt dertil, at hun skal have denne Pligt over for Overøvrigheden, men vi fra vor Side har taget det Standpunkt, at vi synes, at Moderen, saafremt hun ikke ligger det offentlige til Byrde ved at søge om Underholdsbidrag, maa have Lov til ud fra sine egne Grunde at unnlade at opgive, hvem Barnets Fader er. Thi hvis hun økonomisk sørger for sit Barn — og det er der altid Midler til at kontrolere i vort Samfund —, synes vi ikke, at det offentlige skal tvinge hende til at opgive et Navn, som hun mener ikke at burde opgive.

Saavel paa dette Punkt som med Hensyn til Hemmeligholdelsespligten for Righospitalet af Moderens Navn vil Lovforslaget foretage Forandringer, idet man ønsker at ophæve Righospitalets Hemmeligholdelsespligt. Det kan synes yderst naturligt, at et Barn faar at vide, hvem dets Moder er. Vi har i Udvalget indhentet Oplysninger om de paa Righospitalet fødende Kvinder. Jeg beklager, at den derfra fremkomne Statistik ikke er kommet med i Betænkningen, idet den er meget oplysende, hvorfor jeg skal omtale den her. Den udviser, at i Aarene 1931—35 har 8 931 Kvinder født paa Righospitalet som hemmeligt fødende, men, som der staar i Beretningen derfra, det sker ikke sjældent, at de selv frivilligt opgiver deres Navn. Jeg har regnet ud, at det sker i knap en Trediedel af Tilfældene. Vi ser altsaa, at der er adskillige Tusinder af Kvinder, i dette Tilfælde ca. 6 000 Kvinder, som ikke har ønsket at opgive deres Navn. Dette Tal taler et stærkt Sprog i Retning af, at det vil være betænkeligt, ikke mindst saaledes som Mentaliteten er just i disse Tider, at stille absolut Krav til Moderen